

דבר העורכים

וְעָשׂוּ זְמַן שְׁבוֹר
וְכָרוּר שְׁמֵכָאן חֲבִיבִים
לְחֶשֶׁב נְשִׁימוֹת.

גַּם עַץ נֶעְקָר,
שְׁדָשׂוּ מְנַשְׂשִׁים
בֵּין סְדָקֵי אֲבָנִים,
נִמְתָּחִים
לִינוֹק לְחוֹת
קְלוּשָׁה
מְרַגֵּב אֶדְמָה,
לְשָׂאב
אֶל קַרְבָּם
כָּל מָה שְׂמוֹכֵן לְהַגִּיר
בְּשַׁעָה שְׂפָזָאֵת,
רְסִיסִים שֶׁל תְּקוּהָ
עֲמוּמָה,
אוֹ אֶפְלוֹ
שְׂרִירֵי נְחֻמָּה.

יחזקאל רחמים, מתוך "דיו מרחקים",
הוצאת פרדס

בין שמים לארץ. זאת ההרגשה של רבים מאיתנו כרגע. זמן שבור.

חצי שנה מהשבעה באוקטובר, המלחמה בעזה עודנה נמשכת, החטופים והחטופות אינם איתנו – נכון לרגע כתיבת שורות אלו – ואיום של מערכה נוספת בצפון נמתח מעלינו. אנחנו מטולטלים בין השבר הנורא, שעוד לא עיכלנו אותו ואת השלכותיו, ובין התפעלות מגילויי גבורה וכוחות אזרחיים שהופיעו במהלכו; בין תחושה שהמרקם העדין של הישרא־ליות נטווה מחדש ובין חזרה אל המריבות והקטטות; בין פחד וחשש ובין מגויסות לעשייה; בין אבל ובין תקווה. אנו הולכים

בעולם כואבים, עצובים, דואגים, ובה־בעת חושבים על אופקי התיקון, השינוי, הריפוי והאיחוי.

מתוך המצב הזה, בין שמים לארץ, הגיליון שלפניכם מבקש להתחיל לחשוב את ישראל של מחר, ישראל יהודית ודמו־קרטית, ציונית וליברלית, שכפי שנכתב במגילת העצמאות – תגשים את חזון נביאי ישראל על יסודות החירות, הצדק והשלום.

קונספציות רבות התערערו בשבעה באוקטובר: על כוחה של מדינת היהודים להוות לנו מגן; על קיומו של דוע צרוף בעולם; על מצב האנטישמיות בעולם; על יחסי יהודים ולא יהודים במדינת ישראל ובסביבתה; על החברה החרדית ומקומה בתוך המרקם הישראלי ועוד. חלק ממאמרי הגיליון מבקשים לבחון את הקונספציות הללו מחדש, כדי להבין את השבר ואת ה־ראומה, ולהציע דרכים להיחלץ מהם. מאמרים אחרים צופים פני עתיד ומבקשים להתחיל לשרטט מסגרות חשיבה חדשות לישראל שאחרי המלחמה.

אנו נודק לדרך לחזור להאמין בטוב, לישראליות שתתגבש באופן אחר, שווינוי יותר, סבלני יותר. אנו נודק לכוחות מנהיגותיים חדשים, לכלים לניהול מחלוקות באופן שאינו מפרק אותנו מבפנים, לאקטיביזם מסוג חדש, ליהדות שמע־ניקה מקום ומשמעות. בכל אלה ועוד מנסה הגיליון שלפניכם לגעת כהזמנה להמשך שיחה משותפת על עיצובה של ישראל של מחר במישורים החברתי, התרבותי, הרוחני והפוליטי. יש־ראל של מחר צריכה להתחיל היום.

הגיליון יוצא ערב חג הפסח, מתוך תפילה לשחרור החטופות והחטופים מכבליהם ותקווה לפדות הגוף ולפדות הנפש.

רבקי רוזנר
עמרי שאשא